

După faptă și răsplată

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

Am încetat să le fac laba nu pentru că nu eram bună. Ci am încetat să le fac laba pentru că eram cea mai bună la asta.

Timp de trei ani, am făcut cea mai bună labă din trei state. Chichirezul e să nu te gândești prea mult la ce faci. Dacă-ncepi să-ți faci griji pentru tehnică, dacă te-apuci să analizezi ritmul și presiunea, ceva din esența actului se pierde. Trebuie să te pregătești mental din timp, apoi n-ai decât să nu te mai gândești deloc și să ai încredere că trupul tău știe ce are de făcut.

În principiu, e ca *swing*-ul la golf.

Le-o frecam bărbaților șase zile pe săptămână, opt ore pe zi, cu pauză de prânz, și aveam întotdeauna programul încărcat. Îmi luam două săptămâni de vacanță pe an și nu lucram nicio dată de sărbători, fiindcă lucrul manual de sărbători e o chestie jalnică pentru oricine. Așadar, în trei ani, evaluez că am făcut vreo douăzeci și trei de mii cinci sute patruzeci și șase de labe. Să n-o credeți pe jigodia aia de Shardelle, care spune că aș fi renunțat fiindcă n-aveam talentul necesar.

Am renunțat fiindcă, atunci când faci douăzeci și trei de mii cinci sute patruzeci și șase de labe în trei ani, sindromul de tunel carpian devine o chestie cât se poate de concretă.

Am ajuns să fac asta într-un fel onest. Poate că „de la sine“ ar fi o formulă mai bună, fiindcă altfel n-am prea dat pe dinafară, în viața mea, de onestitate. Am fost crescută în oraș de o mamă chioară (un început numai bun pentru când mi-oi publica volumul de memorii) care nu era o femeie de treabă. N-avea probleme cu drogurile sau cu băutura, avea însă o problemă cu munca. Era cea mai leneșă jigodie din câte-am cunoscut vreodată. De trei ori pe săptămână, o luam amândouă la papuc pe străzile din centru, la cerșit. Însă fiindcă mama nu suporta să iasă din casă prea mult, voia să fie cât mai strategică în privința asta. Să scoată cât mai multe parale în cel mai scurt timp, apoi să se-ntoarcă acasă, să se-ndoape cu prăjitură cu ciocolată și vanilie și să se uite la procese date la televizor, lătită pe salteaua noastră, printre pete. (Asta-mi amintesc cel mai bine din copilărie: petele. N-aș putea să-ți zic ce culoare au ochii mamei, dar știu nuanța petei de pe mocheta cea rufoasă, un cafeniu dens, bine pigmentat, știu că petele de pe tavan erau de un portocaliu-închis, șters, în vreme ce pata de pe perete avea nuanța intensă a pișatului.)

Ne îmbrăcam potrivit cu rolul. Ea purta o rochie drăguță de bumbac, cam uzată pe la cusături, însă care emana un aer de decență. Pe mine mă băga în chestii care-mi rămăseseră mici. Ne așezam pe-o bancă și cercetam din priviri lumea potrivită pentru cerșeală. E o schemă destul de simplă. Prima alegere e un autobuz al vreunei biserici din afara orașului. Enoriașii bisericilor din oraș nu fac decât să te trimită la respectivele biserici. Însă, dacă nu-s de prin zonă, n-au încotro și de obicei te ajută, mai ales dacă e vorba de o femeie chioară, de mână cu un copilaș cu burtică proeminentă. A doua alegere sunt femeile care umblă câte două. Alea care-s singure pot să-ți întoarcă la iuțeală spațele; dacă-s mai multe, e mai greu să te vâri în sufletul lor. A treia alegere e o femeie singură care are genul ăla de privire deschisă. O știți doar: femeia pe care-o opriți ca s-o întrebați cum să ajungeți în locul cutare sau cât e ceasul; ei, de la femeia aia noi ceream bani. Apoi toți tipii mai tinerei, cu bărbii sau chitare. Pe ăia în costume n-are sens să-i oprești: clișeul e corect, sunt niște scârnăvii cu toții. Și nici pe-ăia cu inel pe degetul mare. Nu știu cum se face, dar bărbații cu inel pe degetul mare nu te ajută niciodată.

Cei pe care-i agățam așa? Nu le ziceam fraieri, victime ori pradă. Le ziceam Tony, fiindcă

pe tata îl chema Tony și nu putea niciodată să zică *nu* la ceva (presupun totuși că mamei îi zisesse cel puțin o dată, când îl rugase să rămână).

Odată ce oprești un Tony de-ăsta, îți dai seama în două secunde în ce fel să ceri. Unii vor să fie abordați rapid, ca la o tâlhărie. Și-atunci bagi litania: „N-avemcemanedanedațișinouăunban?” Unii vor să se scalde în nefericirea ta. Îți dau parale doar dacă le oferi și tu ceva care să-i facă să se simtă mai bine și, cu cât e mai tristă povestea ta, cu atât se simt mai bucuroși să te-ajute și cu atât te alegi cu mai mulți bani. Nu-i învinuiesc. Dacă te duci la teatru, vrei să te distrezi.

Mama a crescut la o fermă din sudul statului. Mama ei murise la naștere; taică-său, cultivator de soia, o crescuse când nu era prea sleit de muncă. Aici a venit la facultate, însă taică-său a făcut cancer, ferma a fost vândută, bănuții s-au terminat și-a trebuit să abandoneze școala. Apoi a lucrat trei ani chelneriță, a apărut fetița, tatăl fetei a șters-o și, cât ai zice pește... s-a trezit că era una dintre ei. Dintre cei sărmani. Și nu era mândră de asta...

Înțelegi care-i faza. Asta a fost doar o istorioară-aperitiv. De-aici te prinzi și singur. Imediat îți dai seama dacă o persoană vrea o poveste de genul „încerc să răzbat în lume”: în cazul ăsta, deveneam instantaneu o elevă premiantă,

bursieră la o școală cu internat aflată departe (și eram, dar nu despre asta-i vorba), iar mamei îi trebuiau niște bani de benzină ca să mă ducă acolo (când de fapt eu luam, singură, trei autobuze). Dacă altul voia o poveste de genul „ce de căcat e sistemul“, mă transformam brusc în cineva afectat de-o boală vagă (pe care-o botezam după leprele cu care-și dădea maică-mea întâlnire în perioada aia — sindromul Todd-Tychon, boala Gregory-Mitchell) cu cheltuieli pe care asigurările medicale nu le acopereau.

Mama era șireată, însă leneșă. Eu eram mult mai ambițioasă. Rezistență de fier și niciun pic de mândrie. Până la treisprezece ani, ajunseseam să câștig din cerșit cu sute de dolari mai mult pe zi decât ea, iar pe la șaisprezece o lăsasem deja cu petele și televizorul ei (da, lăsasem și școala atârnată de gard) și pornisem să mă descurc de una singură. În fiecare dimineață mă duceam și cerșeam vreme de șase ore. Știam exact pe cine să abordez, cât de mult să-i stau pe cap și ce să spun. Nu-mi era niciodată rușine. Ce practicam era pur tranzacțional: faci pe cineva să se simtă bine și omul îți bagă banu'.

Vezi, deci, cum treaba cu făcutul labei a apărut firesc, ca o etapă naturală în carieră.

Palmele Spiritului (nu i-am pus eu numele, nu dați vina pe mine) era într-un cartier de fițe din zona centru-vest. Cărți de tarot și globuri

de cristal la vedere, prestații sexuale ilegale pe din dos. Răspunsesem la un anunț care oferea o slujbă la recepție. A reieșit că „recepționistă” însemna de fapt „târfă”. Șefa, mea, Viveca, e o fostă recepționistă și ghicește pe bune în palmă. (Cu toate că Viveca nu-i pe bune numele ei, numele ei pe bune e Jennifer, numai că lumea n-are încredere că o tipă pe nume Jennifer poate citi viitorul; persoanele pe nume Jennifer îți pot spune ce pantofiori drăguți să-ți cumperi sau ce piață țărănească să vizitezi, însă ar trebui să-și țină labele departe de viitorul oamenilor.) Viveca ține în față niște ghicitoare angajate, iar în spate are o odăiță curățică. Încăperea asta arată ca un cabinet de doctor: cu șervețele de hârtie, dezinfectant și masă de consultație. Fetele au împopoțonat locul cu eșarfe puse peste lămpi, amestecuri de ierburi aromatice și flori, pernuțe cu sclipici — chestii din astea foarte femeiești. Adică, dacă aș fi tip și-aș căuta să plătesc o tipă care să mi-o frece până-mi dau drumul, n-aș intra în odaie să zic: „Doamne, dar simt arome de ștrudel proaspăt și nucșoară... hai, apucă-mă rapid de puță!” Aș intra și n-aș zice mare lucru, ceea ce majoritatea și fac.

Bărbatul care vine să i se facă laba aici e o făptură unică. (Și-aici se face doar laba, sau cel puțin eu fac exclusiv asta — am în cazier niște furturi mărunte, prostioare pe care le-am